

Пискаше нѣщо тѣдѣва, но азъ не можехъ да видя точно, кѣдѣ се пици. Още нѣколко души се спрѣха и гледаха като мене нагорѣ.

— Птичката се бие. Гледайте! каза най-послѣ единъ отъ тѣхъ! Бие се подъ прозореца. Това е лѣстовичка. Ахъ, горката!

Тогава азъ видѣхъ, какъ бѣдната лѣстовичка си бѣше закачила крачето за единъ дълъгъ конецъ, що се подаваше отъ прозореца и колкото по силно пърхаше тя съ крилата си, толкова повече си затѣгаше крачето. Най послѣ лѣстовицата отмалѣ, писна по-силно и високо и увисна надолѣ. И тогава наоколо се чу сѣщо писъкъ, и ние видѣхме лѣстовички, какъ летѣха кѣдѣ насъ, летѣха отъ дѣсно, летѣха отъ лѣво, летѣха отъ всѣкъдѣ. Тѣ се въртѣха около своята бѣдна другарка, плѣскаха съ крилцата си, пискаха. Виждаше се, че имъ е много жалъ за горката лѣстовичка.

Най-послѣ лѣстовичкитѣ утихнаха и като се клатѣха едва едва съ крилцата си, стоеха въ въздуха. Само една лѣстовица обикаляше около другитѣ, като че имъ казваше нѣщо. И ето, че лѣстовицитѣ се размърдаха, наредиха се една слѣдъ друга и всѣка отъ тѣхъ хвърчеше къмъ увисналата лѣстовица и удряше съ кълвуна си по конца. На сѣщото мѣсто удряше и втора, и третя и четвърта. Така се изредиха всички лѣстовици, и най-послѣ конца се скѣса. Лѣстовичката удари два пѣти съ крилата си като очудена